

Folketingets forhandlinger. (111)-132

1747

13/1 55: 1. beh. af f. t. l. om byggeri med off. støtte.

1748

[Søren Olesen.]

Det sociale boligbyggeri er jo det eneste sted, hvor man kan forhøje huslejen uden at skulle have det godkendt nogen steder, for der er ikke nogen egentlig ejer, der er selvejende, og man har ingen andre steder at tage en forøget udgift end ved at lægge den på lejen. Derfor har man set, at der fra lejerside i disse selskaber er kommet protester mod lejeforhøjelse, men man har forsåvidt ingen steder at gå hen med disse protester, fordi lejerne tildels selv står for administrationen. Jeg mener også, at dette forhold viser, at huslejen ikke er billigere i dette byggeri. Jeg siger det ikke for at kritisere formen for dette byggeri, men for at understrege, at man bør skabe lige vilkår for det private byggeri og det sociale boligbyggeri, således at den sunde konkurrence også på dette område kan komme frem og komme lejerne til gode begge steder.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel):

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Kristen Amby, at jeg er helt og fuldt enig med det ærede medlem i hans betragtninger med hensyn til differentieret byggeri. Det har jeg på et meget tidligt tidspunkt gjort mig til talsmand for. Jeg anser det for meget heldigt, om man i de samme huse kan have forskellige kategorier af samfundsborgere, både børnerige familier, enligstillede, aldersrentemodtagere o. s. v.

Om grænserne for m²-tilskuddet skulle hindre et sådant differentieret byggeri, er jeg ikke i stand til at sige noget om i øjeblikket. Det er muligt — det er også fremført fra anden side — at 85 m²-tilskuddet vil tilskynde til at bygge større lejligheder. Om vi kan sigte imod et gennemsnitstal, som jo så ikke skal være 85, men et lavere tal, kan vi drøfte i udvalget, og jeg skal være villig til at lade mine medarbejdere i boligministeriet undersøge dette forhold. Jeg vil altså gerne overveje dette spørgsmål.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Lorentzen, der stadigvæk kredser om,

at 8 år er for lang tid for en byggestøtte-lovgivning, at jeg kan ikke blive enig med det ærede medlem i så henseende. Det, som de byggende må kræve, er sikkerhed for, hvorledes vilkårene for byggeriet bliver ud i fremtiden.

Produktionen af boliger er en langsigtet historie, og vi har gang på gang — og med rette — set kritik af, at vi stadig ændrer bestemmelser på en sådan måde, at de byggende ikke ved, hvor de i virkeligheden er henne. Derfor kan jeg ikke tiltræde, at man skulle tilsigte en afvikling indenfor dette åremål. På den anden side er det således, at hvis hele situationen skulle ændre sig, så at vi i virkeligheden, hvad der næsten lyder utopisk, indenfor otte år skulle få bygget tilstrækkeligt til at dække boligunderskuddet, få tilstrækkelige reserver til at gå i gang med at gennemføre saneringen, så har dette høje ting det jo i sin hule hånd at rejse krav om revision af denne lovgivning. Jeg må derfor fastholde, at det er rimeligt og rigtigt, at man gennem otte års byggestøttelovgivning søger at skabe størst mulig stabilitet for de byggende.

Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Aksel Møller, min forgænger i embedet som boligminister: Mon det nu ikke er et dårligt eksempel at komme med, at det skulle være tilstrækkeligt i givet fald blot at bygge boliger der, hvor der er ledig arbejdskraft? Jeg gad nok se, hvordan det ville falde ud, hvis der på det pågældende sted ikke var nogen trang til boliger og ikke noget boligunderskud og vi så alligevel satte byggeri i gang blot af hensyn til beskæftigelsen. Med den udmærkede logik, der ellers præger det ærede medlem, er det vistnok en lille lapsus, der er kommet ind i debatten her. Jeg tror ikke, der er nogen som helst risiko for, at nogen minister vil finde på at bygge, hvor der ikke er tilstrækkeligt krav og ønske om boliger, trang dertil, og kun bygge for at beskæftige ledig arbejdskraft.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at i stedet for stadigvæk at appellere til mig om udvidelse af